31977L0452

15.7.1977 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* L 176/1

DYREKTYWA RADY

z dnia 27 czerwca 1977 r.

dotycząca wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, łącznie ze środkami mającymi na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

(77/452/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 49, 57, 66 i 235,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego [1],

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [2],

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z Traktatem, od zakończenia okresu przejściowego zabroniona jest wszelka dyskryminacja ze względu na przynależność państwową w odniesieniu do przedsiębiorczości; takie traktowanie dotyczy w szczególności wydawania zezwoleń wymaganych do wykonywania zawodu pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, jak również rejestracji lub członkostwa w organizacjach lub instytucjach zawodowych;

niemniej jednak wydaje się pożądane wprowadzenie określonych przepisów dla ułatwienia skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług przez pielęgniarki odpowiedzialne za opiekę ogólną;

zgodnie z Traktatem, od Państw Członkowskich wymaga się nieudzielania pomocy w sposób, który mógłby utrudniać warunki podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej;

artykuł 57 ust. 1 Traktatu przewiduje wydanie dyrektyw o wzajemnym uznawaniu dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji;

zaleca się, by równocześnie z wzajemnym uznawaniem dyplomów stworzyć przepisy o koordynacji warunków kształcenia pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną; niniejsza koordynacja jest przedmiotem dyrektywy 77/453/EWG [3];

w niektórych Państwach Członkowskich prawo uzależnia podjęcie i wykonywanie działalności przez pielęgniarki odpowiedzialne

[1] Dz.U. C 65 z 5.6.1970, str. 12.
[2] Dz.U. C 108 z 26.8.1970, str. 23.
[3] Dz.U. L 176 z 15.7.1977, str. 8.

za opiekę ogólną od posiadania dyplomu pielęgniarskiego; w niektórych innych Państwach Członkowskich, w przypadku gdy nie ma takiego wymogu, używanie tytułu pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną mimo to jest przedmiotem regulacji prawnych;

w odniesieniu do posiadania formalnego świadectwa wykształcenia, ponieważ dyrektywa w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów nie zakłada równoważności wykształcenia objętego takimi dyplomami, powinno być dozwolone posługiwanie się takimi kwalifikacjami jedynie w języku Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec;

w celu ułatwienia stosowania niniejszej dyrektywy przez władze krajowe Państwa Członkowskie mogą postanowić, że oprócz formalnego świadectwa wykształcenia osoba, która spełnia wymagane przez dyrektywę warunki kształcenia, zobowiązana jest przedstawić świadectwo, w którym właściwe władze kraju pochodzenia danej osoby lub państwa, z którego przybywa, potwierdzą, że zaświadczenie takie jest równoważne ze świadectwami objętymi zakresem niniejszej dyrektywy;

w odniesieniu do wymagań dotyczących nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii należy dokonać rozróżnienia pomiędzy wymaganiami, jakie należy spełnić rozpoczynając wykonywanie zawodu, a wymaganiami niezbędnymi przy jego wykonywaniu;

w przypadku świadczenia usług, wymóg rejestracji lub członkostwa w organizacjach lub instytucjach zawodowych, ze względu na to, że jest on związany z ustalonym i stałym charakterem działalności prowadzonej w kraju przyjmującym, stanowiłby bez wątpienia przeszkodę dla osoby zamierzającej świadczyć usługi z powodu tymczasowego charakteru jej działalności; a zatem wymóg ten należy znieść; jednakże w tym przypadku, należy zagwarantować nadzór nad dyscypliną zawodową, leżący w zakresie odpowiedzialności tych organizacji lub organów zawodowych; w tym celu należy zapewnić, opierając się na art. 62 Traktatu, że dana osoba może zostać zobowiązana do przedłożenia właściwym władzom przyjmującego Państwa Członkowskiego danych odnoszących się do świadczenia usług;

w odniesieniu do pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną, pozostających w stosunku pracy, rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przemieszczania się pracowników wewnątrz Wspólnoty [1] nie ustanawia żadnych przepisów szczególnych odnoszących się do nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, zdyscyplinowania zawodowego lub używania tytułu zawodowego; w zależności od danego Państwa Członkowskiego zasady takie mają lub mogą być stosowane zarówno w odniesieniu do pracowników najemnych, jak i pracujących na własny rachunek;

[1] Dz.U. L 257 z 19.10.1968, str. 2.

działalność pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną we wszystkich Państwach Członkowskich wymaga posiadania dyplomu, świadectwa lub innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji danej osoby jako pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną; działalności takie wykonywane są zarówno przez pracowników najemnych, jak i pracujących na własny rachunek lub przez tę samą osobę w obydwu formach w okresie jej pracy zawodowej; w celu wsparcia w najszerszym możliwym zakresie swobodnego przepływu wykwalifikowanych pracowników w ramach Wspólnoty, tak szybko, jak to możliwe, konieczne wydaje się rozszerzenie niniejszej dyrektywy na pielęgniarki odpowiedzialne za opiekę ogólną pozostające w stosunku pracy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

ZAKRES

Artykuł 1

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do działalności pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną.

2. Do celów niniejszej dyrektywy „działalność pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną" oznacza działalność prowadzoną przez osoby posiadające następujące tytuły:

w Niemczech:

„Krankenschwester", „Krankenpfleger";

w Belgii:

„hospitalier(ère)/verpleegassistent(e)", „infirmier(ère) hospitalier(ère)/ziekenhuisverpleger (verpleegster)";

w Danii:

„sygeplejerske";

we Francji:

„infirmier(ère)";

w Irlandii:

„Registered General Nurse";

we Włoszech:

„infermiere professionale";

w Luksemburgu:

„infirmier";

w Niderlandach:

„verpleegkundige";

w Zjednoczonym Królestwie:

w Anglii, Walii i Irlandii Północnej:

„State Registered Nurse";

w Szkocji:

„Registered General Nurse".

ROZDZIAŁ II

DYPLOMY, ŚWIADECTWA I INNE DOKUMENTY POTWIERDZAJĄCE POSIADANIE KWALIFIKACJI PIELĘGNIAREK ODPOWIEDZIALNYCH ZA OPIEKĘ OGÓLNĄ

Artykuł 2

Każde Państwo Członkowskie uznaje dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, wydane obywatelom Państw Członkowskich przez inne Państwa Członkowskie zgodnie z art. 1 dyrektywy 77/453/EWG i które wymienione są w art. 3, poprzez nadanie takim kwalifikacjom, w zakresie prawa podjęcia i prowadzenia działalności na własny rachunek przez pielęgniarkę odpowiedzialną za opiekę ogólną, takiego samego skutku na swoim terytorium, jakie państwo to samo przyznaje.

Artykuł 3

Dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, określone w art. 2:

a) *w Niemczech:*

— świadectwa wydane przez właściwe władze jako wynik państwowego egzaminu z pielęgniarstwa „staatliche Prüfung in der Krankenpflege" (państwowy egzamin pielęgniarski),

— świadectwa wydane przez właściwe władze Republiki Federalnej Niemiec, stwierdzające, że świadectwa wydane po dniu 8 maja 1945 r. przez właściwe organy Niemieckiej Republiki Demokratycznej zostały uznane za równoważne ze świadectwami wymienionymi w tiret pierwszym;

b) *w Belgii:*

— świadectwo „hospitalier(ère)/verpleegassistent(e)" wydawane przez państwo lub szkoły założone bądź uznawane przez państwo,

— świadectwo „infirmier(ère) hospitalier(ère)/ziekenhuisverpleger (-verpleegster)" wydawane przez państwo lub szkoły założone bądź uznawane przez państwo,

— dyplom „infirmier(ère) gradué(e) hospitalier(ère)/gegradueerd ziekenhuisverpleger (-verplegster)" wydawany przez państwo lub wyższe szkoły paramedyczne założone bądź uznawane przez państwo;

c) *w Danii:*

— dyplom „sygeplejerske" wydawany przez szkoły pielęgniarskie uznawane przez „Sundhedsstyrelsen" (Państwowy Urząd Zdrowia);

d) *we Francji:*

— dyplom państwowy „infirmier(ère)" wydawany przez Ministerstwo Zdrowia;

e) *w Irlandii:*

— świadectwo „Registered General Nurse" wydawane przez „An Bord Altranais" (Komisję Pielęgniarską);

f) *we Włoszech:*

— „diploma di abilitazione professionale per infermiere professionale" wydawany przez szkoły uznawane przez państwo;

g) w Luksemburgu:

— dyplom państwowy „infirmier",

— dyplom państwowy „infirmier hospitalier gradué"

wydawane przez Ministerstwo Zdrowia Publicznego na wniosek komisji egzaminacyjnej;

h) w Niderlandach:

— dyplom „verpleger A", „verpleegster A" lub „verpleegkundige A",

— dyplom „verpleegkundige MBOV" (Middelbare Beroepsopleiding Verpleegkundige) (średniego wykształcenia pielęgniarskiego),

— dyplom „Verpleegkundige HBOV" (Hogere Beroepsopleiding Verpleekundige) (wyższego wykształcenia pielęgniarskiego)

wydawane przez jedną z komisji egzaminacyjnych wyznaczonych przez władze publiczne;

i) w Zjednoczonym Królestwie:

— zaświadczenie o wpisie do ogólnej części rejestru, wydawane w Anglii i Walii przez Naczelną Radę Pielęgniarską dla Anglii i Walii („General Nursing Council for England

and Wales"), w Szkocji przez Naczelną Radę Pielęgniarską dla Szkocji („General Nursing Council for Scotland") i w Północnej Irlandii przez Północnoirlandzką Radę Pielęgniarek i Położnych („Northern Ireland Council for Nurses and Midwives").

ROZDZIAŁ III

OKOLICZNOŚCI ZASTANE

Artykuł 4

W przypadku obywateli Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji nie spełniają wszystkich minimalnych wymogów wykształcenia szczegółowo określonych w art. 1 dyrektywy 77/453/EWG, każde Państwo Członkowskie uznaje jako wystarczające potwierdzenie dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, wydane przez te Państwa Członkowskie przed wejściem w życie dyrektywy 77/453/EWG, z dołączonym zaświadczeniem stwierdzającym, że obywatele ci faktycznie i zgodnie z prawem wykonywali działalność przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat poprzedzających datę wydania zaświadczenia.

Wymaga się, aby działalność ta obejmowała całość obowiązków związanych z planowaniem, organizacją i sprawowaniem opieki pielęgniarskiej nad pacjentem.

ROZDZIAŁ IV

UŻYWANIE TYTUŁU OKREŚLAJĄCEGO WYKSZTAŁCENIE

Artykuł 5

1. Z zastrzeżeniem art. 13, przyjmujące Państwa Członkowskie zagwarantują, że obywatele Państw Członkowskich, spełniający warunki określone w art. 2 i 4, mają prawo do używania tytułu określającego wykształcenie, o ile nie jest identyczny z tytułem zawodowym lub, gdzie to stosowne, jego skrótu, obowiązującego w Państwie Członkowskim ich pochodzenia lub w Państwie Członkowskim, z którego przybywają, w języku tego państwa. Przyjmujące Państwo Członkowskie może zażądać, aby określony tytuł był opatrzony informacją dotyczącą nazwy i siedziby instytucji albo komisji egzaminacyjnej, która go nadała.

2. Jeżeli tytuł określający wykształcenie używany w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, może być mylony w przyjmującym Państwie Członkowskim z tytułem wymagającym w tym państwie dodatkowego szkolenia, a którego zainteresowana osoba nie odbyła, przyjmujące Państwo Członkowskie może żądać od tej osoby używania tytułu obowiązującego w Państwie Członkowskim, z którego ona pochodzi lub przybywa, w odpowiedniej formie określonej przez przyjmujące Państwo Członkowskie.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY UŁATWIAJĄCE SKUTECZNE WYKONYWANIE PRAWA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI ORAZ SWOBODY ŚWIADCZENIA USŁUG PRZEZ PIELĘGNIARKI ODPOWIEDZIALNE ZA OPIEKĘ OGÓLNĄ

A. **Przepisy szczególne odnoszące się do prawa przedsiębiorczości**

Artykuł 6

1. Przyjmujące Państwo Członkowskie, które wymaga od swoich obywateli podejmujących po raz pierwszy działalność, określoną w art. 1, dowodu nieskazitelnego charakteru lub nieposzlakowanej opinii, przyjmuje w odniesieniu do obywateli innych Państw Członkowskich jako wystarczający dowód zaświadczenie wydane przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, potwierdzające, że zostały spełnione wymagania Państwa Członkowskiego dotyczące nieskazitelnego charakteru lub nieposzlakowanej opinii, niezbędne do podjęcia tej działalności.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, nie wymaga dowodu nieskazitelnego charakteru lub nieposzlakowanej opinii od osób zamierzających podjąć działalność po raz pierwszy, przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od obywateli Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, wyciągu z rejestru sądowego lub, w razie jego braku, równoważnego dokumentu wystawionego przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

3. Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie posiada informacje na temat ważnego zdarzenia, zaistniałego poza jego terytorium, które może mieć wpływ na podjęcie działalności na jego terytorium, może poinformować o tym zdarzeniu Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

Państwo Członkowskie pochodzenia lub Państwo Członkowskie, z którego cudzoziemiec przybywa, dokona weryfikacji tych informacji oraz oceni, czy mogą one mieć wpływ na podjęcie określonej działalności w tym Państwie Członkowskim. Władze tego państwa decydują o rodzaju i zakresie przeprowadzanego postępowania wyjaśniającego oraz informują przyjmujące Państwo

Członkowskie o wszelkich dalszych działaniach, które podejmą w odniesieniu do świadectw lub dokumentów, które wydały.

Państwa Członkowskie zapewniają poufność przekazywanych informacji.

Artykuł 7

1. Jeżeli w przyjmującym Państwie Członkowskim obowiązują przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne, ustanawiające wymagania co do nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, w tym przepisy dotyczące postępowania dyscyplinarnego za poważne wykroczenia zawodowe lub skazanie za przestępstwo kryminalne, związane z wykonywaniem działalności, określonej w art. 1, Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, przekazuje przyjmującemu Państwu Członkowskiemu wszelkie niezbędne informacje o środkach lub postępowaniu dyscyplinarnym o charakterze zawodowym lub administracyjnym podjętych wobec danej osoby lub o karach za przestępstwa, wymierzonych jej w czasie wykonywania zawodu w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi lub przybywa.

2. Jeśli przyjmujące Państwo Członkowskie posiada szczegółowe informacje na temat ważnego zdarzenia zaistniałego poza jego terytorium, a które może mieć wpływ na prowadzenie działalności na jego terytorium, może poinformować o tym Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

Państwo Członkowskie pochodzenia lub Państwo Członkowskie, z którego cudzoziemiec przybywa, dokona weryfikacji tych informacji oraz oceni, czy mogą mieć wpływ na podjęcie określonej działalności w tym Państwie Członkowskim. Władze tego państwa decydują o rodzaju i zakresie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego oraz informują przyjmujące Państwo Członkowskie o wszelkich dalszych działaniach, które podejmują w związku z informacjami przekazanymi zgodnie z ust. 1.

3. Państwa Członkowskie zapewnią poufność przekazywanych informacji.

Artykuł 8

Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli zamierzających podjąć lub wykonywać działalność, określoną w art. 1, świadectwa o stanie zdrowia fizycznego lub psychicznego, państwo to uznaje za wystarczający dowód dokument wymagany w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

Jeżeli Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, nie nakłada tego rodzaju wymogów na osoby zamierzające podjąć lub wykonywać daną działalność, przyjmujące Państwo Członkowskie przyjmuje od obywatela świadectwo wydane przez właściwe władze tego państwa, odpowiadające świadectwom wydawanym w przyjmującym Państwie Członkowskim.

Artykuł 9

Dokumenty, określone w art. 6 i 8, nie mogą być przedkładane po upływie trzech miesięcy od daty ich wystawienia.

Artykuł 10

1. Postępowanie w sprawie uzyskania zezwolenia przez osobę zainteresowaną podjęciem działalności, określonej w art. 1, zgodnie z art. 6-8, musi zostać zakończona jak najszybciej, nie później jednak niż w trzy miesiące po przedłożeniu wszystkich dokumentów dotyczących tej osoby, wyłączywszy opóźnienia wynikające z odwołań złożonych po zakończeniu postępowania.

2. W przypadkach, określonych w art. 6 ust. 3 oraz w art. 7 ust. 2, wniosek o powtórne zbadanie sprawy zawiesza bieg terminu przewidzianego w ust. 1.

Państwo Członkowskie, do którego zwrócono się o konsultację, udziela odpowiedzi w ciągu trzech miesięcy.

Po otrzymaniu odpowiedzi lub po upływie tego terminu przyjmujące Państwo Członkowskie kontynuuje postępowanie określone w ust. 1.

B. **Przepisy szczególne odnoszące się do świadczenia usług**

Artykuł 11

1. Jeżeli Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli zamierzających podjąć lub wykonywać działalność, określoną w art. 1, zezwolenia lub członkostwa albo rejestracji w organizacjach lub instytucjach zawodowych, Państwo to zwolni z tego wymogu obywateli Państw Członkowskich w przypadku świadczenia przez nich usług.

Zainteresowana osoba świadczy usługi, posiadając takie same prawa i obowiązki jak obywatele przyjmującego Państwa Członkowskiego; w szczególności podlega przepisom dotyczącym

wykonywania zawodu o charakterze korporacyjnym lub administracyjnym obowiązującym w tym Państwie Członkowskim.

Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie podejmie środki przewidziane w akapicie drugim lub uzyska informacje o zdarzeniach naruszających te przepisy, niezwłocznie powiadomi o tym Państwo Członkowskie, w którym dana osoba prowadzi działalność.

2. Przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od zainteresowanej osoby złożenia przed właściwymi władzami uprzedniego oświadczenia dotyczącego świadczenia przez nią usług, jeżeli łączy się to z czasowym pobytem na terytorium tego państwa.

W nagłych przypadkach niniejsze oświadczenie może być złożone niezwłocznie po wyświadczeniu usług.

3. Zgodnie z ust. 1 i 2, przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od zainteresowanej osoby, aby dostarczyła dokument lub dokumenty zawierające następujące informacje:

— oświadczenie, określone w ust. 2,

— zaświadczenie stwierdzające, że zainteresowana osoba zgodnie z prawem prowadzi określoną działalność w Państwie Członkowskim, w którym posiada siedzibę,

— zaświadczenie stwierdzające, że osoba posiada jeden z dyplomów, świadectw lub innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji odpowiednich do świadczenia usług, o których mowa w niniejszej dyrektywie.

4. Dokument lub dokumenty wymienione w ust. 3 nie mogą być przedkładane później niż w 12 miesięcy od daty ich wydania.

5. Jeżeli Państwo Członkowskie, czasowo lub na stałe, pozbawia w całości lub w części swojego obywatela lub obywatela innego Państwa Członkowskiego mającego siedzibę na jego terytorium prawa do wykonywania działalności, określonych w art. 1, zapewnia tymczasowe lub stałe unieważnienie zaświadczenia, określonego w ust. 3 tiret drugie.

Artykuł 12

Jeżeli w przyjmującym Państwie Członkowskim wymagana jest rejestracja w publicznej instytucji ubezpieczenia społecznego w celu rozliczeń z organami ubezpieczeniowymi rachunków związanych z usługami świadczonymi osobom ubezpieczonym w ramach systemu ubezpieczenia społecznego, państwo to zwalnia z tego wymogu obywateli Państw Członkowskich mających siedzibę w innym Państwie Członkowskim, w przypadku gdy świadczenie takich usług wymaga od zainteresowanej osoby odbywania podróży.

Jednakże zainteresowane osoby przekażą tym organizacjom informacje o świadczonych usługach przed lub — w nagłych przypadkach — po ich wyświadczeniu.

C. **Postanowienia wspólne dla prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług**

Artykuł 13

Jeżeli w przyjmującym Państwie Członkowskim używanie tytułu zawodowego związanego z wykonywaniem działalności, określonej w art. 1, podlega prawnej regulacji, obywatele innych Państw Członkowskich, spełniający warunki ustanowione w art. 2 i 4, używają tytułu zawodowego w przyjmującym Państwie Członkowskim, który odpowiada wymogom kwalifikacji w tym państwie, oraz używają jego skrótu.

Artykuł 14

Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli zamierzających podjąć lub wykonywać działalność, określoną w art. 1, złożenia przysięgi lub uroczystego oświadczenia, a forma przysięgi lub oświadczenia nie może być użyta przez obywateli innych Państw Członkowskich, to Państwo Członkowskie zapewni możliwość złożenia przysięgi lub oświadczenia w stosownej i równoważnej formie.

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie podejmują środki konieczne do umożliwienia zainteresowanym osobom uzyskania informacji o przepisach prawnych dotyczących zdrowia i ubezpieczeń społecznych oraz dotyczących etyki zawodowej, obowiązujących w przyjmującym Państwie Członkowskim.

W tym celu Państwa Członkowskie mogą tworzyć ośrodki informacyjne, w których osoby te mogą uzyskać niezbędne informacje. W przypadku podejmowania działalności gospodarczej przyjmujące Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby zainteresowane osoby skontaktowały się z takim ośrodkiem.

2. Państwa Członkowskie mogą utworzyć ośrodki, określone w ust. 1, przy właściwych władzach i organach, które muszą wyznaczyć w terminie przewidzianym w art. 19 ust. 1.

3. Państwa Członkowskie zadbają, aby zainteresowane osoby posiadły, w interesie własnym oraz w interesie klientów, znajomość języka konieczną do wykonywania zawodu w przyjmującym Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 16

W przypadku uzasadnionych wątpliwości przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od właściwych władz innego Państwa Członkowskiego potwierdzenia autentyczności dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, wydanych przez to drugie Państwo Członkowskie, określonych w rozdziałach II i III, jak również potwierdzenia, że zainteresowana osoba spełnia wszystkie wymogi dotyczące kształcenia określone w dyrektywie 77/453/EWG.

Artykuł 17

W terminie przewidzianym w art. 19 ust. 1 Państwa Członkowskie wyznaczą władze i organy właściwe do wydawania lub przyjmowania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, jak również dokumentów i informacji, o których mowa w niniejszej dyrektywie, o czym niezwłocznie poinformują inne Państwa Członkowskie i Komisję.

Artykuł 18

Niniejszą dyrektywę stosuje się także do obywateli Państw Członkowskich, którzy, zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1612/68, na podstawie umowy o pracę wykonują lub będą wykonywać działalność, określoną art. 1.

Artykuł 19

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie środki konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie dwóch lat od jej ogłoszenia i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjęte na podstawie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 20

W przypadku gdy Państwo Członkowskie napotka poważne trudności w przystosowaniu niniejszej dyrektywy w określonych obszarach, Komisja wspólnie z tym państwem dokona analizy tych trudności i zwróci się o opinię do Komitetu Wyższych Urzędników ds. Zdrowia Publicznego powołanego decyzją 75/365/EWG [1], zmienioną decyzją 77/455/EWG [2].

W razie potrzeby Komisja przedłoży Radzie właściwe propozycje.

Artykuł 21

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 27 czerwca 1977 r.

W imieniu Rady

J. SILKIN

Przewodniczący

---

[1] Dz.U. L 167 z 30.6.1975, str. 19.
[2] Dz.U. L 176 z 15.7.1977, str. 13.